

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 10C/48/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111210215
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Káčerová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2016:1111210215.6

Rozhodnutie

Okresný súd Bratislava I pred samosudkyňou JUDr. Danou Káčerovou v právnej veci navrhovateľa: Š. I., F. Na T. XXX/XX, XXX XX Č., I. U. V. zastúpeného: JUDr. Michalom Ellingerom, advokátom, so sídlom Wolkrova č. 41, 851 01 Bratislava proti odporcovi: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova č. 2, 812 72 Bratislava o náhradu škody v sume 1 191 200 € s príslušenstvom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. takto

rozhodol:

Súd návrh **z a m i e t a** .

Súd odporcovi **n e p r i z n á v a** náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ návrhom doručeným súdu dňa 29.03.2011 zmeneným v zmysle uznesenia súdu vyhláseného v súlade s ustanovením § 95 ods. 1 O.s.p. na pojednávaní konanom dňa 25. 6. 2012 žiadal, aby súd zaviazal žalovaného odporcu na náhradu škody v sume 1 191 200 € s príslušenstvom z dôvodu nezákonného rozhodnutia a v dôsledku nesprávneho úradného postupu policajného orgánu v skrátanom konaní vo veci trestného oznámenia navrhovateľa zo dňa 02.12.2008 podľa ustanovenia § 3 ods. 1 písmena a/, d/ zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Navrhovateľ vo svojom návrhu uviedol, že dňa 05.09.2008 uzavrel v Maďarsku v Budapešti zmluvu o preprave so spoločnosťou Euro-Long Zabezpečovacie s.r.o., na základe ktorej mal pre uvedenú spoločnosť prepravovať tovar podľa pokynov spoločnosti. Tovar mal navrhovateľ prepravovať v kamiónoch, ktoré mal mať v leasingovom nájme. V bližšie neurčenom dni mesiaca apríl roku 2008 navrhovateľ požiadal mestskú pobočku Slovenskej sporiteľne a.s. vo Veľkom Krtíši o poskytnutie financovania leasingu prostredníctvom Leasingu Slovenskej sporiteľne, a.s., na základe ústneho prísľubu mal byť navrhovateľovi poskytnutý leasing a návesné súpravy si mal navrhovateľ prevziať dňa 01.10.2008, ktoré však v určenom termíne nedostal. Navrhovateľ spoločnosti Leasing Slovenskej sporiteľne, a. s. doručil písomnú sťažnosť zo dňa 21.10.2008 z dôvodu, že bol podvedený tak, že nebol predstavenstvu uvedenej spoločnosti predložený leasingový návrh na schválenie. Z uvedeného dôvodu dňa 02.12.2008 navrhovateľ podal aj trestné oznámenie. Navrhovateľ bol vypočutý vyšetrovateľom PZ OR PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície PZ v Lučenci. Z uvedeného úradu bola vec postúpená na Okresné riaditeľstvo PZ v Lučenci, Úradu justičnej a kriminálnej polície na pracovisko skrátaného vyšetrovania. Poverený vyšetrovateľ vydal dňa 27.01.2009 uznesenie sp. zn. ČVS: ORP-2884/2-OSV-VK-2008, ktorým odmietol trestné oznámenie navrhovateľa. Voči predmetnému uzneseniu navrhovateľ podal sťažnosť zo dňa 03.02.2009 a ďalšie trestné oznámenie dňa 16.02.2009. Dňa 09.03.2009 bolo uznesením sp. zn. ČVS: ORP-2884/2-OSV-VK-2008 povereným príslušníkom policajného zboru Okresného riaditeľstva PZ v Lučenci, úradu justičnej a kriminálnej polície, oddelenia skrátaného vyšetrovania začaté trestné stíhanie. Dňa 29.05.2009 bolo trestné stíhanie uznesením zo dňa 29.05.2009 sp. zn. ČVS. ORP-288/2-OSV-VK-2008 zastavené. Sťažnosť navrhovateľa podaná voči predmetnému uzneseniu bola Okresnou prokuratúrou Veľký Krtíš č. k. Pv 140/09-15 zo dňa 26.06.2009 zamietnutá ako nedôvodná. Dňa 06.07.2009 navrhovateľ podal sťažnosť na Generálnu prokuratúru

Slovenskej republiky z dôvodu nečinnosti orgánov činných v trestnom konaní. Predmetná sťažnosť bola odstúpená na Krajskú prokuratúru v Banskej Bystrici. Dňa 18.09.2009 Okresná prokuratúra Veľký Krtíš vydala záväzný pokyn Okresnému riaditeľstvu PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície PZ, oddeleniu skráteneho vyšetrovania Veľký Krtíš k č. k. ČVS: ORP-2884/2-OSV-VK-2008 s tým, aby v predmetnej veci bolo opäť začaté trestné stíhanie a vo veci, aby bol pribratý znalec, ktorý sa mal vyjadriť k realnej možnosti, či je možné zistiť obsah elektronickej korešpondencie v súvislosti s predmetom trestného konania. Trestné stíhanie bolo začaté povereným príslušníkom PZ Okresného riaditeľstva PZ v Lučenci, Úradu justičnej a kriminálnej polície, Oddelením skráteneho vyšetrovania vydaním uznesenia č. k. č. k. ČVS: ORP-2884/2-OSV-VK-2008 dňa 06.10.2009. Navrhovateľ dňa 01.03.2010 podal sťažnosť na Okresnú prokuratúru Veľký Krtíš z dôvodu vzniku neopodstatnených prietahov v trestnom konaní. Predmetná sťažnosť bola čiastočne konajúcou prokuratúrou vyhodnotená ako dôvodná. Táto skutočnosť bola konštatovaná aj v písomnom oznámení Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici zo dňa 19.03.2010 sp. zn. KPTt 280/ 09-20, ako aj v písomných oznámeniach KPtz 208/-26 zo dňa 18. 6.2010, KPtz 280/09-33 zo dňa 12.07.2010. Povereným príslušníkom PZ Okresného riaditeľstva PZ v Lučenci, Úradu justičnej a kriminálnej polície, Oddelením skráteneho vyšetrovania uznesením č. k. ČVS: ORP -251/ OSV-VK-2010 S -ORP-2884/2-OSV-VK-2008 zo dňa 22. 10.2010 bolo trestné stíhanie zastavené. Voči predmetnému uzneseniu podal navrhovateľ sťažnosť, ktorá bola Okresnou prokuratúrou Veľký Krtíš uznesením č. k. Pv 140/09-100 zo dňa 25. 11.2010 odmietnutá ako nedôvodná. Navrhovateľ na základe opísaného skutkového stavu má za to, že vyšetrovanie vedené Okresným riaditeľstvom PZ v Lučenci, Úradom justičnej a kriminálnej polície, Oddelením skráteneho vyšetrovania trvalo neúmerne dlho a bolo konaním, v ktorom boli konštatované zbytočné prietahy. Oneskorené pribratie znalca v trestnom konaní malo podľa názoru navrhovateľa za následok, že boli skartované pracovníkmi banky hlavné dôkazy, a tým došlo k zmareniu preukázania spáchania trestného činu podvodu. Ak by bol znalec pribratý do konania včas, navrhovateľ má za to, že by jednoznačne bolo znaleckým dokazovaním preukázané, že došlo k spáchaniu trestného činu podvodu. Dňa 10.12.2010 navrhovateľ požiadal Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Navrhovateľovi listom zo dňa 19.01.2001 ministerstvo oznámilo, že žiadosti navrhovateľa na náhradu škody nie možné vyhovieť z dôvodu, že po prešetrení skutkového stavu má za to, že neboli naplnené základné predpoklady pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

Navrhovateľ výšku uplatneného nároku v celkovej sume 1 191 200 € vyčíslil ako súčet vyčíslenia výšky ušlého zisku v sume 345 600 €, ktorý mal získať výkonom prepravnej služby a sumy 500 000 € titulom nemajetkovej ujmy v dôsledku poškodenia dobrého mena navrhovateľa pred obchodným partnerom, pre ktorého nemohol vykonávať dohodnuté prepravné služby v dôsledku neposkytnutia leasingu na kúpu dvoch kamiónových súprav.

Odporca žiadal návrh ako nedôvodný v celom rozsahu zamietnuť. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorý vymedzuje rozsah zodpovednosti štátu podľa citovaného ustanovenia tak, že štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d/ nesprávnym úradným postupom. Predpokladmi zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú v súvislosti s vydaním nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávnym úradným postupom, orgánu verejnej moci v danom prípade je rozhodnutie, ktoré v dôsledku jeho nezákonnosti bolo zrušené príslušným nadriadeným orgánom verejnej moci, nesprávny úradný postup, škoda a príčinná súvislosť. Predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu musia byť splnené súbežne. Uviedol, že v prejednáwanej veci nie sú naplnené predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, nakoľko v prípade navrhovateľa nedošlo k zrušeniu žiadneho právoplatného rozhodnutia, vydaného orgánom verejnej moci jeho nadriadeným na to príslušným orgánom z dôvodu jeho nezákonnosti, a taktiež odporca má za to, že orgány činné v trestnom konaní svojou činnosťou nespôsobili zbytočné prietahy, v dôsledku ktorých by boli naplnené zákonné predpoklady vzniku uplatneného nároku. Odporca má za to, že postup príslušníkov Policajného zboru, ako aj celé prípravné konanie bolo v súlade s platnými právnymi predpismi. Skutočnosť, že prokurátor v predprípravnom konaní zrušil uznesenie o odmietnutí veci ako neopodstatnené, nezakladá dôvod, že postup povereného príslušníka bol nezákonný, resp. nesprávny. Dĺžka trestného konania bola opodstatnená aj vzhľadom na dĺžku vypracovania znaleckého posudku, nakoľko znalec žiadal doplňujúce údaje, ktoré poverený príslušník dodatočne dožiadaním zabezpečoval a následne zasielal znalcovi. K predĺženiu trestného konania prispela aj práceneschopnosť znalca. Po ukončení dokazovania vyšetrovateľ vydal rozhodnutie, ktorým

trestné konanie zastavil. Predmetné rozhodnutie bolo zákonné a správne, nakoľko prokurátor Okresnej prokuratúry Veľký Krtíš sa s ním stotožnil a nezrušil ho ani po podaní sťažnosti navrhovateľom. Podľa názoru odporcu konaním príslušníkom policajného zboru nemohlo dôjsť vzniku škody, resp. poškodenia, obchodného mena navrhovateľa. Odporca na základe ním zisteného skutkového stavu žiadal návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietnuť.

Súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 10C 48/2011-225 dňa 19.11.2012, ktorý bol uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 14Co 146/2013-2620 zo dňa 17.06.2014 zrušený.

Odvolačný súd konštatoval vo svojom zrušujúcom uznesení, že súd prvého stupňa postavil odôvodnenie svojho rozhodnutia na tvrdení, že orgány činné v trestnom konaní, ktorého iniciátorom bol navrhovateľ, postupovali zákonne a správne, pričom zdôraznil, že všeobecný súd v konaní o nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nemôže preskúmať vecnú správnosť rozhodnutí, vydaných v trestnom konaní. Akékoľvek pochybenia, či už policajta alebo prokurátora, v trestnom konaní, ktoré možno namietat' v tomto konkrétnom konaní, a ktoré sú preskúmateľné inštančne nadriadenými orgánmi na základe podaného opravného prostriedku, nemožno vyhodnocovať podľa zákona č. 514/2003 Z. z. ako nesprávny úradný postup. Odvolačný súd vo svojom zrušujúcom uznesení uviedol, že súd prvého stupňa v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ustálil, že navrhovateľ ako dôvod vzniku svojho nároku uviedol, že vyšetrovateľ v rámci vedenia trestného konania nesprávne úradne postupoval tým, že včas vo veci nenariadil znalecké dokazovanie za účelom preverenia mailovej korešpondencie ohľadom poskytovania leasingu, čím bolo spôsobené, že v trestnom konaní nedošlo k preukázaniu spáchania trestných činov.

Podstatou trestného oznámenia navrhovateľa bola skutočnosť, že ovplyvňovaním pracovníčky Slovenskej sporiteľne, a.s., pobočka Veľký Krtíš, treťou osobou nebol navrhovateľovi v mesiaci 9/2008 schválený a poskytnutý leasing na prenájom dvoch kamiónových súprav. Po doplnení trestného oznámenia bolo rozhodnuté dňa 27.01.2009 uznesením tak, že trestné oznámenie poverený príslušník Policajného zboru SR odmietol, nakoľko nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Na základe podanej sťažnosti bolo uznesenie prokurátorom Okresnej prokuratúry Veľký Krtíš dňa 5.2.2000 zrušené s tým, že poškodený v sťažnosti uviedol nové skutočnosti, ktoré bolo potrebné preveriť, a po doplnení dokazovania vo veci rozhodnúť. Vo veci bolo doplnené dokazovanie. Po preradení povereného príslušníka policajného zboru na iné pracovisko bol vyšetrovací spis pridelený inému príslušníkovi, ktorý dňa 09.03.2000 v zmysle § 199 Trestného poriadku začal trestné stíhanie vo veci prečinov podľa ustanovení §264 ods. 1, § 373 ods. 1, § 374 ods. 1, a § 375 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Po vykonaní výsluchu svedkov poverený príslušník trestné stíhanie v zmysle § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zastavil. Podanú sťažnosť navrhovateľa dňa 26.06.2009 prokurátor zamietol. Dňa 18.09.2009 prokurátor Okresnej prokuratúry Veľký Krtíš vydal záväzný pokyn na opätovné začatie trestného stíhania s tým, že bolo potrebné doplniť dokazovanie pribratím znalca do konania za účelom preverenia elektronickej korešpondencie. Dňa 06.10.2009 bolo opätovne začaté trestné stíhanie a dňa 26.10.2009 poverený príslušník policajného zboru podal podnet na vypracovanie návrhu na zistenie údajov v telekomunikačnej prevádzke. Tento návrh nebol prokurátorom dňa 18.11.2009 akceptovaný, a v tento deň vydal vlastný príkaz na vydanie počítačových údajov a prevádzkových údajov. Tieto údaje boli zaslané na oddelenie skráteného vyšetrovania dňa 18.01.2010. Po vypočutí navrhovateľa bol vyšetrovateľom dňa 11.03.2010 do konania pribratý znalec, pričom spis a uznesenie sa podarilo znalcovi doručiť až na druhýkrát, a to poštou dňa 18.04.2010. Znalec dňa 24.05.2010 požiadal o doplňujúce údaje k vypracovaniu znaleckého posudku, ktoré mu boli následne doručené. Znalec bol písomne aj telefonicky vyzvaný na vypracovanie a doručenie znaleckého posudku, tento bol vyšetrovateľovi doručený dňa 15.10.2010. Z obsahu uznesenia ČVS:ORP-251/OSV-VK-2010 S-ČVS:ORP-2884/2-OSV-VK-2008 zo dňa 22.10.2010 vyplýva, že poverený príslušník Policajného zboru v zmysle § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavil trestné stíhanie vo veci prečinu ohrozovania obchodného, bankového, poštového, telekomunikačného a daňového tajomstva podľa § 264 ods. 1 Trestného zákona, vo veci prečinu ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona, vo veci prečinu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, a vo veci prečinu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 Trestného zákona. Voči tomuto uznesenie podal navrhovateľ sťažnosť dňa 04.11.2010. Prokurátor uznesením č. k. Pv140/09-100 zo dňa 25.11.2010 sťažnosť navrhovateľa zamietol ako nedôvodnú.

Navrhovateľ v konaní špecifikoval nesprávny úradný postup jednak ako oneskorené vykonanie dôkazu (znaleckého posudku) orgánmi činnými v trestnom konaní, čo podľa jeho názoru spôsobilo zmarenie zistenia spáchania trestného činu, a tiež nevykonanie dôkazov navrhnutých navrhovateľom v trestnom konaní. V tejto časti odvolačný súd súhlasil s argumentáciou súdu prvého stupňa, ako aj s jeho záverom, že v rámci takto namietaného postupu orgánov činných v trestnom konaní nemožno ustáliť existenciu

nesprávneho úradného postupu. Je totiž absolútne neprípustné, aby všeobecný súd v civilnom sporovom konaní akýmkoľvek spôsobom preskúmaval postup orgánov činných v trestnom konaní, teda zisťoval, či v konaní boli riadne zaistené a vykonané dôkazy, či bol náležite zistený skutkový stav, či bola vec správne právne posúdená. Ak by totiž v trestnom konaní došlo k takto opísaným pochybeniam, jediným príslušným orgánom na posúdenie a vyhodnotenie takéhoto postupu je inštančne vyššie postavený príslušný orgán na základe podaného opravného prostriedku (sťažnosti). Jediné v trestnom konaní by bolo možné, aby nadriadený orgán (prokurátor) prípadne konštatoval tento nezákonný postup do výroku svojho rozhodnutia, a tým napravil pochybenia, ktoré sa vyskytli. Všeobecnému súdu v civilnom konaní tak chýba zákonná právomoc zasahovať do právoplatne skončeného trestného konania tým, že by vyvodil záver o nesprávnom postupe. V prípade prípravného trestného konania ako jediný zákonný dozorujúci orgán vystupuje prokurátor, a jedine jemu zákon priznáva kompetenciu v podobe možnosti vyvodenia procesných následkov v prípade nevykonania riadneho dokazovania, resp. iných chýb, ktorých sa vyšetrovateľ dopustil.

Odvolačný súd sa taktiež stotožnil so záverom súdu prvého stupňa v tom, že v civilnom konaní nemôže súd preskúmať správnosť a úplnosť zistenia skutkového stavu v trestnom konaní. Ak by totiž súd v tomto konaní prikročil k preskúmvaniu správnosti ustálenia skutkového stavu v inom konaní, a vyvodzoval by dôsledky v podobe vyhovenia nároku na náhradu škody, došlo by nielen k prekročeniu jeho právomoci, ale v prvom rade k elementárnemu porušeniu zásady viazanosti právoplatným a vykonateľným rozhodnutím iného orgánu. To, či bol v navrhovateľom označenom trestnom konaní náležite zistený skutkový stav, môžu opäť preskúmať len príslušné orgány v tom konaní, a to na základe podania riadnych, prípadne mimoriadnych, opravných prostriedkov (v tomto prípade prokurátor v prípade podania sťažnosti alebo generálny prokurátor v rámci podania mimoriadneho opravného prostriedku).

Odvolačný súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že tvrdenie navrhovateľa, že došlo v trestnom konaní k oneskorenému vykonaniu dokazovania v podobe nariadenia znaleckého dokazovania a vyhotovenia znaleckého posudku, čím došlo ku skartovaniu e-mailovej korešpondencie banky, a teda k zmareniu zistenia skutkového stavu veci, považoval za účelové a za nepreukázané. Navrhovateľ toto tvrdenie prezentoval v konaní len ako názor, bez predloženia akýchkoľvek dôkazov, ktoré by osvedčovali, že k takému konaniu banky skutočne došlo. Nad rámec treba zdôrazniť, že banka v tomto prípade vymazala e-mailovú komunikáciu skôr, ako došlo zo strany navrhovateľa k podaniu trestného oznámenia (čo vyplýva zo znaleckého posudku č. 27/2010, ktorý tvorí súčasť vyšetrovacieho spisu). Teda aj v prípade okamžitého nariadenia znaleckého dokazovania by bol jeho záver rovnaký.

Čo sa týka postupu orgánov činných v trestnom konaní (namietaných pochybení v podobe nevykonania dokazovania a vykonania dokazovania oneskorene, čím nebol riadne zistený skutkový stav), odvolací súd na základe zisteného skutkového stavu súdom prvého stupňa, vychádzajúc z vyššie uvedeného, pre účely konania o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., neustálil nesprávny úradný postup. Odvolací súd konštatoval, že tým nie je naplnený základný predpoklad pre priznanie uplatneného nároku na náhradu škody. K tomu odvolací súd dodal, že v rámci samotných vyjadrení Okresnej prokuratúry Veľký Krtíš, ako aj Krajskej prokuratúry Banská Bystrica, jednotliví prokurátori síce poukazujú na neprimeranosť dĺžky konania, avšak chyby v postupoch policajného orgánu nekonštatovali.

Odvolačný súd však považoval za pochybenie súdu prvého stupňa, že neskúmal, a teda ani nevyhodnocoval, tvrdenia navrhovateľa ohľadne existencie zbytočných priesťahov v trestnom konaní. Vychádzajúc totiž zo zákonného ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. za nesprávny úradný postup sa považujú aj zbytočné priesťahy v konaní. Podľa § 9 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy, spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných priesťahoch v konaní, možno vychádzať len z výsledkov vybavenia žiadosti o preskúmanie postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy prokurátorom.

Predpokladom existencie nesprávneho úradného postupu v podobe priesťahov v konaní je, že prokurátor po preskúmaní postupu vyšetrovateľa Policajného zboru tieto priesťahy zistí a konštatuje. Znamená to, že predpokladom prijatia záveru o existencii nesprávneho úradného postupu v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je jeho deklarovanie príslušným orgánom (v tomto prípade prokurátorom), ktorý jednoznačne vysloví záver o existencii priesťahov v konaní, z čoho následne musí súd vychádzať. V tomto konaní bolo preukázané, že prokurátori tak okresnej, ako aj krajskej, prokuratúry (č. l. 33, 35, 36, 38 spisu) konštatovali pochybenia vyšetrovateľa v podobe neprimeranej dĺžky trestného konania. Odvolací

súd v otázke existencie prietáhov v konaní prijal záver o ich preukázanej existencii v namietanom trestnom konaní, čím na strane policajta, ako orgánu činného v trestnom konaní, došlo k nesprávnemu úradnému postupu tak, ako to predpokladá zákon č. 514/2003 Z. z.

Súd prvého stupňa je v zmysle ustanovenia § 226 O.s.p. v ďalšom konaní viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Súd prvého stupňa bol v intenciách odvolacieho súdu následne povinný skúmať zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za vznik škody na strane navrhovateľa titulom nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní v súvislosti s konštatovanými neodôvodnenými prietahmi v trestnom konaní. Úlohou súdu prvého stupňa bolo v zmysle záverov odvolacieho súdu nielen ustáliť otázku nesprávneho úradného postupu v časti avizovaných prietáhov v trestnom konaní, ale tiež otázku príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, ako aj vznikom nároku na priznanie nemajetkovej ujmy. Z vyjadrení navrhovateľa je zrejmé, že ním vyčíslená škoda mala vzniknúť v podobe ušlého zisku, nakoľko mu banka neposkytla leasing na kamióny, a v podobe nemajetkovej ujmy, nakoľko stratil vybudované obchodné meno a nemôže ďalej plnohodnotne pokračovať v podnikateľskej činnosti. Vychádzajúc z týchto tvrdení, bolo úlohou súdu prvého stupňa preskúmať existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi konaním orgánov činných v trestnom konaní a takto uplatnenou škodou, najmä vzhľadom na okamih vzniku škody a bezprostrednosť ako podstatný znak príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou.

Súd po zrušení rozhodnutia odvolacím súdom doplnil dokazovanie opätovným výsluchom účastníkov konania, oboznámením sa s obsahom originálu vyšetrovacieho spisu Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Veľkom Krtíši, Odboru poriadkovej polície, obvodného oddelenia PZ Veľký Krtíš sp. zn. ORP-251/ OSV-VK-2010, spisu Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 2C 102/2013. Súd na základe zisteného skutkového stavu nevykonával navrhovateľom navrhnutý dôkaz - vyžiadanie si originálu listinných dôkazov súvisiacich s pracovným pomerom K.. V.E., nakoľko súd vykonanie takého dôkazu považoval za nadbytočný, keďže navrhovateľ v konaní nepreukázal príčinnú súvislosť medzi vznikom uplatnených nárokov a nesprávnym úradným postupom orgánov činných v trestnom konaní.

Podľa ustanovenia § 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov tento zákon upravuje:

- a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci,
- b) zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len "územná samospráva") za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy,
- c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

Podľa ustanovenia § 2 cit. zákona na účely tohto zákona

- a) výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb,
- b) orgán verejnej moci je
  1. štátny orgán,
  2. orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci.

Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 cit. zákona štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa ustanovenia § 3 ods. 2 cit. zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písmeno b/ cit. zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru 3).

Podľa ustanovenia § 9 ods. 1 cit. zákona štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb.

Súd na základe doplneného dokazovania návrh navrhovateľa opäť zamietol ako nedôvodný. To, že boli v trestnom konaní konštatované neodôvodnené prietahy počas vedenia trestného konania prokurátormi v rámci ich inštančného postavenia vo vzťahu k vyšetrovateľom, ktorí trestné konanie viedli, automaticky neznamená, že konštatované prietahy v trestnom konaní boli v priamej príčinnej súvislosti so vznikom zodpovednosti štátu za škodu, ako aj so vznikom nároku na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorých náhrady sa navrhovateľ voči žalovanému odporcovi domáha titulom nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní len na základe skutkovej vety ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý síce konštatuje, že nesprávnym úradným postupom sú aj zbytočné prietahy. Na toto ustanovenie však nadväzujú ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. v tom kontexte, že navrhovateľ v civilnom konaní musí byť osobou poškodenou v dôsledku konštatovaných prietahov v procese činnosti toho ktorého orgánu verejnej moci, a zároveň nepochybne musí byť preukázaný vznik nároku výhradne v príčinnej súvislosti s konštatovanými zbytočnými prietahmi v postupe orgánu verejnej moci. Povaha nároku musí byť jednoznačne skúmaná z hľadiska príčinného vzťahu, to znamená, či je skutočne priamym dôsledkom vzniku uplatnených nárokov nesprávny úradný postup, spočívajúci v konštatovaných neodôvodnených prietahoch v úradnom postupe orgánu verejnej moci.

Pri osvedčení nároku musia byť jednoznačne preukázané všetky atribúty vzniku zodpovednosti štátu za škodu tak, že musí byť jednoznačne preukázaný nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, alebo musí byť rozhodnutie pre nezákonnosť zrušené, taktiež musí byť jednoznačne preukázaný vznik škody a nároku na priznanie nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi vznikom škody, ako aj nároku na priznanie nemajetkovej ujmy s nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci.

Z obsahu spisu Okresného súdu Veľký Krtíš, sp. zn. 2C/102/2013, z obsahu zápisnice o výsluchu svedkyne zo dňa 29.04.2009 V. Š. z pripojeného Trestného spisu sp. zn. ORP-2884-2-OSV-VK-2008, neskôr sp. zn. ORP-251/OSV-VK-2010, mal súd preukázané, že svedkyňa pracovala v Slovenskej sporiteľni, a.s., v mestskej pobočke vo Veľkom Krtíši ako osobný poradca. Jej prácou bolo najmä obsluha klientov a poradenstvo pre podnikateľov. Ohľadne leasingu navrhovateľa uviedla, že bola zamestnávateľom pozbavená mlčanlivosti, a teda vo veci mohla vypovedať. Svedkyňa v súvislosti s poskytnutím leasingu navrhovateľovi telefonicky kontaktoval K. V., ktorý na regionálnom riaditeľstve koordinoval celý Banskobystrický kraj. Kontaktoval ju za účelom analýzy klienta v systéme, v ktorom sú uložené informácie o klientovi, najmä jeho finančné zabezpečenie a bankové údaje, na základe ktorých by sa rozhodli, či môžu klienta financovať. Dňa 06.10.2008 obdržala od T. V. e-mailom podklady, ktorými boli technické preukazy od vozidiel, s tým, že mala vypracovať úverový návrh pre navrhovateľa, a tento návrh mala poslať na schválenie do bratislavskej leasingovej spoločnosti. S navrhovateľom v tomto čase nebola v kontakte, ani ho osobne nepoznala, komunikovala len s nadriadenými. Svedkyňa uviedla, že poskytnutie úveru záviselo od jej zhodnotenia klienta, a ona sa musela podpísať pod to, či je klient schopný úver splácať. Konkrétne s podkladmi predloženými navrhovateľom nebola stotožnená a nemala pocit, že bude úver splácať. Následne vyžiadala od navrhovateľa ďalšie zmluvy so špedičnou spoločnosťou, aby si bola istá, či počas splácania úveru bude mať navrhovateľ prácu. Následne o pár dní navrhovateľ svedkyňu zavolať, že odstupuje od leasingovej zmluvy a o niekoľko nasledujúcich dní sa stretol osobne so svedkyňou s tým, že jej oznámil, že podá trestné oznámenie. Svedkyňa uviedla, návrh by bol ďalej pridelený p. V., čo už neurobila, pretože navrhovateľ medzitým odstúpil od zmluvy. Nevedela o komunikácii medzi p. V. a navrhovateľom.

Z obsahu zápisnice o výsluchu svedka K. L. V. zo dňa 19.05.2009, ktorá taktiež tvorila súčasť pripojeného trestného spisu, mal súd preukázané, že svedok od mája 2005 pracoval ako zamestnanec Leasing SSP a od mája 2007 ako manažér a obchodný zástupca v prenajatej kancelárii v Banskej Bystrici. Jeho úlohou bolo rokovať s klientmi a snažiť sa znížiť riziká predčasného ukončenia obchodu. Navrhovateľa osobne nepoznal, bol ním len kontaktovaný za účelom vypracovania ponuky leasingu. Po osobnom stretnutí zistil, že navrhovateľ chcel podnikáť v autodoprave, pričom si chcel vziať na leasing dva kamióny. Navrhovateľ mal predložiť potrebné doklady a technické preukazy. Navrhovateľ ako klient sa mu zdal od začiatku rizikový, navrhovateľ svedkovi predložil len vzorovú nepodpísanú zmluvu. Svedok bol však presvedčený, že z finančného hľadiska navrhovateľ nebol bonitným klientom a svedok na základe získaných poznatkov ustálil, že na jeho stupni sa rokovania končia, pričom postúpil vec pobočke s tým, že pokiaľ bude mať pobočka záujem, môže obchod uzavrieť. Svedok uviedol, že zo strany navrhovateľa nikdy nebola podaná oficiálna žiadosť na poskytnutie leasingu, čo je podľa neho najpodstatnejšia vec. Svedok ďalej uviedol, že nebolo v príčinnej súvislosti s jeho činnosťou, že pobočka navrhovateľovi neschválila poskytnutie leasingu. Na tvrdenie navrhovateľa o zmarení obchodu svedok uviedol, že klient nemôže chcieť, aby mu bol poskytnutý leasing, pokiaľ nespĺňa nastavené podmienky a zdá sa byť rizikový. Navrhovateľ mohol osloviť inú spoločnosť.

Podľa ustanovenia § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

V dôkaznom konaní sa musia rešpektovať rozdiely medzi základnými druhmi civilného súdneho konania, sporové konanie sa musí spravovať predovšetkým prejednanou zásadou, to znamená, že dôkaznú povinnosť a dôkazné bremeno budú mať, resp. budú znášať, účastníci konania. Súd bude povinný vykonať iba navrhované dôkazy, ak ich uzná za právne relevantné. V ust. § 120 ods. 1 O.s.p. je uložená účastníkom konania dôkazná povinnosť ohľadom vlastných tvrdení. V sporovom konaní bude mať jej nesplnenie za následok procesnú zodpovednosť, ktorá sa navonok prejaví zamietnutím žaloby v prípade neunesenia dôkazného bremena navrhovateľom, respektíve vyhovením žalobnému návrhu v prípade, že odporca si svoju dôkaznú povinnosť nesplní, v dôsledku čoho neunesie v konaní dôkazné bremeno. Súd bude vychádzať predovšetkým z výsledkov konania navrhnutého účastníkmi konania, ak bude mať za to, že je potrebné na zistenie skutkového stavu, alebo pre právne posúdenie veci vykonať aj iné dôkazy, bude môcť vykonať aj iné účastníkmi nenavrhnuté dôkazy. V zásade však súd nemá povinnosť takéto dôkazy vyhľadávať. V ust. § 120 ods. 1 O.s.p. je teda zavedená právna úprava, ktorá v rámci sporového konania nesie so sebou procesnú zodpovednosť za neunesenie dôkazného bremena, teda povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť, to je povinnosť uviesť dôkaz na preukázanie tvrdených skutočností. Zásada materiálnej pravdy je do značnej miery oslabená tým, že súd nemá povinnosť zisťovať dôkazy, ktoré by v záujme zistenia skutočností, významných pre rozhodnutie, ešte mohol vykonať. Na druhej strane zákon umožňuje súdu vykonať aj iné ako účastníkmi navrhnuté dôkazy za predpokladu, ak je ich vykonanie nevyhnuté pre rozhodnutie vo veci. Slovné spojenie "súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy" je vyjadrením možnosti nie povinnosti súdu, s tým, že táto možnosť je daná súdu v prípade, ak z doposiaľ zisteného skutkového stavu nemá dostatočne preukázaný účastníkmi konania tvrdený skutkový stav a vykonanie nenavrhnutého dôkazu účastníkmi konania by malo za následok objektivizácie tvrdených skutkových okolností účastníkmi konania.

Základnou podmienkou úspechu žaloby o priznanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy je preukázanie vzniku nároku v prospech navrhovateľa v príčinnej súvislosti s úradným postupom orgánu verejnej moci.

Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti; navrhovateľa zaťažuje dôkazné bremeno preukázať tvrdenia v žalobe uvádzané. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, navrhovateľ uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Odporca nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí vyvrátiť tvrdenia uvádzané navrhovateľom v návrhu, že nie je nositeľom povinnosti plnenia, ktorej sa navrhovateľ v návrhu domáha. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu /rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22. 9. 2010, sp. zn. 3 M Cdo 6/2010/.

V sporovom konaní sa uplatňuje prejednávacia zásada, tak, ako súd uviedol vyššie, účastník konania - navrhovateľ, ako aj odporca, má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ účastník konania nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia, a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci (či už z dôvodu nečinnosti účastníka, ktorý nesplnil povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení stanovenú v § 101 a § 120 ods. 1 vety prvej O.s.p., alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec).

V sporovom konaní platí pravidlo, že dôkazné bremeno ohľadne tvrdených skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý tieto skutočnosti tvrdí. Navrhovateľ v konaní splnil jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Odporkyňa si svoju povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť neplnila, v

dôsledku čoho súd má za to, že v konaní neuniesla dôkazné bremeno. Otázku splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci.

Ako vyplýva zo žaloby, ako i zo stanoviska navrhovateľa zo dňa 18.03.2015, navrhovateľ si uplatňuje 2 samostatné nároky. Po prvé ušlý zisk vo výške 691 200 € a po druhé nemajetkovú ujmu vo výške 500 000 €. Čo sa týka prvého nároku na náhradu ušlého zisku vo výške 691 200 € spočívajúceho v tom, že navrhovateľ nemohol poskytnúť prepravné služby - pokiaľ ku vzniku takejto škody skutočne došlo, je evidentné, že bola spôsobená, a je tak v príčinnej súvislosti s inou skutočnosťou, a síce neposkytnutím leasingu navrhovateľovi zo strany banky (viď obsah citovaných výpovedí svedkov). Rozhodnutie o poskytnutí leasingu je výhradne vo sfére rozhodovania príslušného bankového subjektu bez ohľadu na to, aký je výsledok trestného konania. Navyše k odmietnutiu poskytnutia leasingu došlo už pred podaním trestného oznámenia, zo strany navrhovateľa tu teda chýba nielen vecná, ale aj časová súvislosť medzi vznikom nároku na strane navrhovateľa a trestným konaním. Nie sú tak naplnené základné predpoklady pre vznik zodpovednosti štátu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., pretože medzi postupom odporcu a nárokovanou škodou vo forme ušlého zisku vo výške 691 200 € absentuje akákoľvek príčinná súvislosť. Navrhovateľ nárok na priznanie nemajetkovej ujmy taktiež viaže na vedenie trestného konania. Navrhovateľ uviedol, že si nárok na priznanie nemajetkovej ujmy uplatňuje v dôsledku poškodenia jeho obchodného mena pred maďarským veriteľom, a z tohto dôvodu výšku nemajetkovej ujmy ustálil na sumu 500 000 €. Navrhovateľ si však nárok na priznanie nemajetkovej ujmy uplatnil aj na tom základe, že došlo k porušeniu jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote, že došlo k porušeniu zásady rýchlosti a hospodárnosti v trestnom konaní, rovnako došlo k porušeniu práva navrhovateľa na podnikanie /pričom nie je zrejmé, z čoho navrhovateľ vyvodzuje existenciu takéhoto práva/, čím došlo k spôsobeniu uplatneného nároku na strane navrhovateľa. Navrhovateľ okrem toho uviedol, že došlo k ujme na jeho cti, osobnej povesti a ľudskej dôstojnosti, je vystavený dlhodobému stresu a tlaku. Bola mu spôsobená psychická ujma a vznikli mu rodinné problémy. V tomto prípade však ide o nároky, ktoré sú úplne odlišné od nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu poškodenia obchodného mena ako podnikateľa, čo navrhovateľ uvádzal v začiatkoch súdneho pojednávania. Navrhovateľ nepreukázal príčinnú súvislosť medzi konštatovanými neodôvodnenými prietahmi v trestnom konaní a vznikom nároku na priznanie nemajetkovej ujmy titulom poškodenia jeho obchodného mena, ani že by došlo k zásahu do jeho osobnostnej sféry a k narušeniu rodinných vzťahov. Z vykonaného dokazovania je nepochybné, že navrhovateľ nemohol vykonávať podnikateľskú činnosť v dôsledku neposkytnutia úveru, a nie v súvislosti s vedením trestného konania, ktoré sám inicioval. V právnej teórii sa vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Právnym posúdením je vymedzenie, medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma) a nemajetková ujma, za ktorú je náhrada požadovaná. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmom poškodeného (pokiaľ vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) sa zisťuje príčinná súvislosť. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (porovnaj R 21/1992). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž "priamosť" pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností, prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody, existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. 6. 2010, sp. zn. 5 Cdo 126/2009).

Súd na základe vykonaného dokazovania má jednoznačne za to, že k súčasnému (kumulatívne) splneniu podmienok vzniku zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup v predmetnej veci nedošlo. Navrhovateľ v konaní neuniesol dôkazné bremeno - nepreukázal príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a nemajetkovej ujmy s konštatovanými neodôvodnenými prietahmi v trestnom konaní. Podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sú stanovené

kumulatívne, a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich nie je daná táto zodpovednosť; súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nie je opodstatnený, nakoľko v danej veci nie sú splnené podmienky pre zodpovednosť žalovanej za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Keďže súd nemal preukázanú príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a konštatovanými neodôvodnenými prietahmi v trestnom konaní z dôvodu hospodárnosti konania, nebol povinný skúmať správnosť výšky uplatneného nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ ako podnikateľ ešte pred podaním trestného oznámenia vedel, že mu nebudú poskytnuté finančné prostriedky na výkon podnikateľskej činnosti. Navrhovateľ súdu nepredložil žiaden dôkaz, na základe ktorého by súd mohol záver o neodôvodnenosti uplatneného nároku navrhovateľom prehodnotiť. V tomto smere navrhovateľ neuniesol dôkazné bremeno, čo malo za následok zamietnutie nároku na náhradu škody, ako aj nároku na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Aj keď úlohou súdu prvého stupňa bolo v zmysle uznesenia odvolacieho súdu skúmať atribúty vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorej sa navrhovateľ v konaní domáha v súvislosti s konštatovanými zbytočnými prietahmi v rámci vedenia trestného konania, súd poznamenáva, že sa riadil právnym názorom odvolacieho súdu, avšak podľa ustálenej rozhodovacej činnosti súdov o nesprávny úradný postup nemôže ísť v konaní, ktoré je zavŕšené vydaním rozhodnutia vo veci samej. V takom prípade prichádza do úvahy len náhrada škody titulom nezákonného rozhodnutia, ktoré by pre nezákonnosť bolo príslušným orgánom zrušené. Nesprávny úradný postup je porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre činnosť orgánu verejnej moci, a to pri takých úkonoch, ktoré sa neodrazia bezprostredne v obsahu vydávaného rozhodnutia. Z tohto hľadiska za nesprávny postup vedúci k zodpovednosti štátu je treba považovať nevydanie rozhodnutia, ktoré malo byť v súlade s právnymi normami vydané v určenej lehote, prípadne iná nečinnosť štátneho orgánu, alebo iné vady v spôsobe vedenia konania, to všetko za predpokladu, že poškodenému vznikla škoda či nemajetková ujma, ktorá je v príčinnej súvislosti s uvedeným postupom vtedy, ak je nesprávny postup orgánu štátu so vznikom škody v príčine a následku. Navrhovateľom napádaný nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní smeroval k vydaniu rozhodnutia, tento postup ako samotný nepodlieha preskúmaniu súdom, na prípadný nesprávny postup by prihliadal príslušný odvolací orgán v prípade preskúmania toho ktorého rozhodnutia, ktoré bolo výsledkom úradného postupu.

Za nesprávny úradný postup nemožno považovať pochybenia spočívajúce v tom, že orgán verejnej moci pred rozhodnutím nesprávne vyhodnotil podmienky pre jeho vydanie, a že v dôsledku toho je rozhodnutie nesprávne, prípadne nemalo byť vydané. Súd uvádza, že trestné konanie je právoplatne zastavené, pričom prokurátor Okresnej prokuratúry Veľký Krtíš sťažnosť navrhovateľa voči uzneseniu o zastavení trestného stíhania zamietol ako nedôvodnú. V súlade so zásadou prezumpcie správnosti rozhodnutí nie je súd v konaní o náhradu škody titulom zodpovednosti štátu oprávnený sám posudzovať zákonnosť rozhodnutia, vydaného v inom konaní, a podmienka nezákonnosti rozhodnutia je splnená len vtedy, ak bolo toto právoplatné rozhodnutie skutočne ako nezákonné zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. Súd je tiež viazaný dôvodmi, pre ktoré príslušný orgán rozhodnutie zrušil.

Navrhovateľ nemôže v civilnom konaní ako základ nároku označiť ako nesprávny úradný postup také pochybenia v rozhodnutiach orgánov činných v trestnom konaní, ktoré by sa priamo odrazili v nezákonnosti rozhodnutia, v jeho meritórnom výroku (ako namietané nedostatočné zistenie skutkového stavu v dôsledku neskorého pribratia znalca do konania), ktorého nesprávnosť môže byť vyslovená jedine v trestnom konaní na to inštančne oprávneným orgánom na základe opravného prostriedku. Vo všeobecnosti súd v konaní o nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nemôže posudzovať vecnú - obsahovú správnosť uznesení o zastavení trestného konania, ako aj uznesenia o odmietnutí sťažnosti z hľadiska nesprávneho úradného postupu. V opačnom prípade by došlo zo strany súdov, rozhodujúcich v rámci civilného procesu, k neprípustným zásahom do trestného konania a do výkonu pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní. Súdu v civilnom konaní taktiež neprináleží prehodnocovať dôkazy vykonané v trestnom konaní, ani včasnosť ich vykonania, ani v tomto smere doplniť dokazovanie na zistenie skutkového stavu, uvádzaného navrhovateľom v návrhu. Súd opäť zdôrazňuje s poukazom na ustanovenie § 135 ods. 1 O.s.p., že je viazaný rozhodnutiami vydanými orgánmi činnými v trestnom konaní, a pokiaľ tieto neboli zrušené pre nezákonnosť, je v civilnom konaní neprípustné zasahovať do výsledku trestného konania prehodnocovaním dôvodov, ktoré viedli k zastaveniu trestného stíhania a zisťovať, či boli splnené predpoklady pre opätovné začatie trestného stíhania.

O náhrade trov konania súd rozhodol v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. v zmysle zásady úspechu účastníka v konaní. Odporca v konaní mal plný úspech, avšak náhradu trov konania si voči navrhovateľke, ktorá v konaní úspech nemala si neuplatnil, nakoľko v súvislosti s vedením konania mu žiadne trovy konania nevznikli.

Poučenie:

proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne v dvoch vyhotoveniach na Okresný súd Bratislava I.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny, a čoho sa odvolateľ domáha /205 ods. 1 O.s.p./.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a), rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci / §205 ods. 2 O.s.p./.